

ОЛЕКСІЙ КРАВЧУК: «ЛЮБОВ – ДЖЕРЕЛО НАДІЇ»

ІНТЕРВ'Ю | 24/03/2016 | ЛЮДМИЛА ТОМЕНЧУК

Олексій Кравчук – людина відома, шанована в українському театральному середовищі. На творчому шляху цього актора і режисера траплялись досить не традиційні для цього середовища кроки. Він не припиняє діяльності у площині драматичного театру, грає у виставі «Чекаючи на Годо» у Львівському театрі ім. Курбаса, припиняти акторську діяльність не планує і якщо хтось з режисерів буде запрошувати його як актора, з задоволенням відгукнеться. Але останні кілька років його активність пов'язана за театром ляльок. Вперше я зустрілась з Кравчуком, на жаль, лише заочно, на фестивалі «Ното Ludens» 2013 року, коли Луганський театр ляльок, художнім керівником якого він тоді був, привіз в Миколаїв дитячу виставу «Руда компанія» у постановці Кравчука. Як вони грали! І люди, і ляльки. Це була дійсно казкова компанія, і в маленькому залі Миколаївського лялькового захоплені виставою були однаково як маленькі, так і дорослі глядачі.

Згодом Олексій повернувся до Львова, але ляльковий театр не покинув: став директором і художнім керівником театру естрадних мініатюр «І люди, і ляльки». А кілька місяців по тому він оголосив, що влітку 2015 року на базі тількино очоленого ним колективу відбудеться перший міжнародний фестиваль лялькових театрів, з тією ж назвою, що і театр-господар, – «І люди, і ляльки». Мені пощастило побувати на ньому, оцінити і цікаву програму, і – що логічно випливає з якості програми – цікаве коло учасників, а отже якість творчого спілкування, і щирі атмосферу на фестивалі і в театрі, і організаторський талант Кравчука та очолюваної ним команди.

Олексій Кравчук:

– Програма фестивалю формувалась дуже просто. Коли завдяки Львівській міській і обласній радам, Львівському управлінню культури з'явилась можливість провести фестиваль, ми відразу зробили ставку на театри-лідери. Так до програми потрапили вистави Оксани Дмитрієвої, Сергія Брижаня, Ярослава Грушецького, Володимира Підцерковного, запросили колег з Грузії. Безумовно, запросили не всіх, кого хотіли. Якби була змога, відразу взяли б ширшу географію, але ми були обмежені фінансами, тож поки привезли до Львова лише ці колективи, цих режисерів: дивились їхні вистави, спілкувались з ними. Ми задоволені рівнем і фестивальної програми, і творчого спілкування, сподіваємось, учасникам теж сподобалось.

На першому фестивалі вистави проходять на трьох сценічних майданчиках: театру-господаря, а також на сценах Театру ім. Курбаса та Львівського ТЮГу. Плануємо і надалі з ними співпрацювати. Сцена нашого театру дуже мала, і, залучаючи до співпраці Театр ім. Курбаса і ТЮГ, у яких сценічний простір набагато більший, ми маємо змогу запрошувати на фестиваль не лише камерні лялькові вистави. Скажімо, того ж івано-франківського «Цахеса» на нашій сцені показати було б неможливо. А якщо за достатнього фінансування географія фестивалю розшириться, співпраця з іншими львівськими театрами буде тим більш необхідна. Звісно, якщо для інших фестивалів, що проводяться і будуть проводитись у Львові, виявиться потреба у нашій сцені, нашій допомозі, ми будемо ім залюбки допомагати.

В планах зробити фестиваль щорічним, проводити його, як і перший, влітку і теж в два етапи. Спочатку – експедиція нашого театру у вже опробованому цього року форматі «Волоцюги і ляльки», коли актори мандрують селами. Чи це буде Львівщина, як першого разу, чи інший регіон – сусідній, а потім, може, і довші подорожі. Театр показує вистави, збирає народні пісні, тобто така театральна-етнографічна подорож. Такий етап

своєрідного повернення до витоків – і театру, і культури нашої взагалі, як на мене, дуже важливий, в тому числі – і щоб поновити відчуття коріння, зв'язку з ним.

І другий етап фестивалю, по приїзду, – традиційна фестивальна програма. Хочеться ширшої географії учасників, різноманітнішої палітри. І, безумовно, фестиваль буде міжнародним. Політики роз'єднують світ, а театралана культура, культура взагалі і особливо театри ляльок мають об'єднувати світ. В ідеалі хотілось би, аби це був всесвітній фестиваль, щоб збирав театральні колективи з усіх континентів. Най би війни припинялись, і лялькові театри їхали б до Львова показувати свої вистави.

? – Ви – адміністративний і творчий керівник театру «І люди, і ляльки». А ставити будете?

– Безумовно. Після фестивалю починаю роботу над «Еклезіастом», виставою для дорослих, яку ми будемо робити з художником Олексієм Хорошко. В театрі дуже добре розроблена стратегія дитячих вистав, і на базі, і на виїздах, ми хочемо розвинути і напрям вечірніх вистав, для дорослих. Ще один проект в стінах нашого театру, ми вже його почали, – показ на великому екрані найкращих лялькових вистав театрів світу. Актори самі готують цей проект, кожний актор бере якийсь театр, якогось режисера, розказує про нього, а потім демонструємо виставу. А ще у планах проект «Нелялькові зустрічі в ляльковому театрі», на які запрошувати поетів, художників, музикантів. Театр має бути дуже відкритим, позитивним, діяти багатопланово.

? – Як на Ваш погляд, що має бути в режисерові-постановнику, щоб він ще й був хорошим керівником?

– Здається, відповідь проста: не заважати талановитим людям працювати в театрі, робити свою справу, яку вони люблять і яка є для них дуже важлива. Режисер організує простір і час у виставі, керівник театру має організувати простір і час навколо вистави. Як казав Сковорода, дерево не треба вчити родити плоди, його треба окопати, побілити, полити, і воно само все буде робити. Яблуна родить яблучка, груша – грушки, так само і театр. Театр «І люди, і ляльки» має двадцять п'ять років своєї історії, це гарний колектив, випрацьований механізм, традиції. Багато речей ми збираємося разом і обговорюємо – що і як нам ліпше робити, аби рухатись разом в одному напрямку. Актори в театрі ляльок – в більшості своїй ідеалісти в цьому прагматичному світі. І це дуже добре, це – та нота, яка дає життя світові.

? – Декілька років Луганський театр ляльок був для Вас рідним. Вірите, що колись вони приїдуть сюди, до Львова?

– А як же! Він був і залишається рідним для мене. Там лишились люди... Те, що сталося, – трагедія, сьогодні люди, що лишились там, не носять прапори, не бігають з автоматами, вони просто служать театру, грають вистави для дітей. І керівникам країни треба усвідомити ці речі, бо ті люди, що там працюють у цьому театрі, вони насправді є патріотами, і вони там служать театру. І вони перш за все грають для дітей. Зараз драматичні часи. Це треба пережити.

? – Де брати підтримку, сили? На що сподіватись?

– На любов. Нам потрібні доброта, терпіння, прощення і рух вперед. Тільки з точки зору любові. Ідеалізм? Так. Але насправді це працює. І це єдине, що тримає в такі важкі часи.

Львів, липень 2015

ПЕРСОНАЛІИ: **КРАВЧУК А.**